

— Никакво, ваше благородие. Вземи си дрѣхитѣ и маршъ въ ротата!, му извикахъ азъ.

Смутенъ отъ неочаквания оборотъ на работата, Лилитка не рѣшително се обърна, прибра си дрѣхитѣ и си отиде въ ротата.

— Искашъ ли да бждешъ при мене денщикъ? попитахъ азъ македончето Трайко Николовъ отъ 1-ва рота, който бѣше доведенъ при мене, по моя заповѣдь, но по избора на фелдъфебеля.

— „Желавамъ“, ваше благородие, отговори Трайко по войнишки — развързано и високо; но когато ке имаме бой со Турчено, ке ме пустнешъ, ваше благородие, и азъ да се биемъ со проклѣтио Турчинъ.

— Добрѣ. Само да не бждешъ такъвъ сънлю и мързеливъ като Лилитка, му казахъ азъ.

— Ваше благородие, ако будемъ такъвъ, со пушка да ме убиешъ, отговори Трайко обидено.

Не се измина и  $\frac{1}{2}$  часъ, когато Трайко, съпровожданъ отъ още единъ опълченецъ, безъ да му бѣхъ още далъ заповѣдь, и двамата натоварени съ прѣти и папъртникъ застанаха при палатката ми. — Ке ви направимъ, ваше-благородие, креватъ, ми каза Трайко високо и засмѣнъ. И, дѣйствително, слѣдъ малко на импровизирания ми креватъ бѣха наредени походнитѣ ми вещи.

Надвечеръ, гѣстия и влаженъ облакъ, който промокваше чловѣка до коститѣ, още по-вече се сгѣсти.

Щомъ се завърнахъ отъ командировката си, азъ се явихъ въ щаба на опълчението, който се бѣше помѣстилъ въ каменното здание на седловината, нарѣчено турска казарма.

29 Юлий. Още отъ вечеръта 28-й не прѣставаше дѣжда. Опълченцитѣ измокрени до коститѣ, се свиваха подъ наполовина испокѣсанитѣ гнили палатки. Но и тѣзи скѣсани палатки бѣха твърдѣ малко, вслѣдствие на което опълченцитѣ буквално бѣха натѣпкани въ тѣхъ, като риба въ бѣчва. На всички за постелка и покривка служеха шинелитѣ; но и шинели нѣмаше достатъчно.

Въ дружината 111 чловѣка бѣха безъ шинели, 14 чловѣка безъ мундири и почти всичкитѣ безъ пан-